

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE

VĚC PFLEGER proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 58116/00)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

27. července 2004

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Pflieger proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení
pánové J.-P. COSTA, *předseda*, A. B. BAKA,
L. LOUCAIDES,
K. JUNGWIERT,
V. BUTKEVYCH,
paní W. THOMASSEN, pan M. UGREKHELIDZE, *soudci*, a paní S. DOLLÉ,
tajemnice sekce,
po poradě konané dne 6. července 2004,
vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 58116/00) směřující proti České republice, kterou na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) dne 19. října 1999 podal k Soudu český občan pan Přemysl Peter Pflieger („stěžovatel“).

2. Stěžovatele zastupuje pan F. Mader, advokát zapsaný u České advokátní komory. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. Schorm.

3. Druhá sekce Soudu dne 30. dubna 2002 prohlásila stížnost za částečně nepřijatelnou, rozhodla oznámit vládě část stížnosti týkající se délky řízení a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

4. Stěžovatel se narodil v roce 1955 a bydlí v Ostravě.

1. Předmětné řízení

5. Stěžovatel tvrdí, že se stal obětí vydírání a vyhrožování ze strany své bývalé společnosti D. T. a jejího manžela, kteří jej podle jeho slov dne 7. dubna 1995 fyzicky napadli. Dne 13. dubna 1995 oznámil stěžovatel tento trestný čin policii.

Po výslechu stěžovatele, D. T. a svědků dne 29. září 1995 vyšetřovatel trestní oznámení odložil. Na základě stížnosti podané stěžovatelem bylo toto rozhodnutí dne 28. prosince 1995 zrušeno okresním státním zástupcem, který vyšetřovateli nařídil pokračovat v řízení. Spis byl předložen krajskému státnímu zastupitelství a poté vrácen policii dne 2. dubna 1996.

6. Dne 15. května 1996 byl stěžovatel vyzván k identifikaci pachatele a znovu vyslechnut.

7. Podle tvrzení vlády byl stěžovatel dne 25. července 1996 uvědomen o svých právech poškozeného včetně práva žádat náhradu škody v rámci trestního řízení.

8. Dne 27. srpna 1996 byla D. T. obviněna z trestného činu vydírání.

9. Dne 19. září 1996 byl proveden výslech D. T. a stěžovatele. Při této příležitosti byl stěžovatel opětovně poučen o svém právu žádat náhradu škody. Vláda tvrdí, že stěžovatel takovou žádost nepodal.

10. Následně se konala konfrontace D. T. a stěžovatele a dále byli vyslechnuti svědci a pořízeny dva znalecké posudky.

11. Dne 30. ledna 1997 vyšetřování skončilo a spis byl předán státnímu zástupci. Dne 13. března 1997 byla D. T. obžalována z trestného činu vydírání.

12. Na hlavním líčení dne 11. června 1997 stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil záměr podat návrh na náhradu škody v rámci trestního řízení. Prohlásil, že do skončení svého léčení není s to určit přesnou výši škody. Jeho zdravotní pojišťovna rovněž uplatnila nárok na náhradu škody.

13. Dne 10. září 1997 zjistil neurolog u stěžovatele psychickou labilitu a zrakové potíže spojené s traumatismem, který stěžovatel utrpěl v roce 1995.

14. Následující hlavní líčení se konala ve dnech 12. září a 16. října 1997. Posledně uvedeného dne Okresní soud v Ostravě uznal D. T. vinnou z trestného činu vydírání a uložil jí podmíněný trest odnětí svobody. Stěžovatel a jeho zdravotní pojišťovna byli v souladu s ustanovením § 229 odst. 1 trestního řádu vyzváni k uplatnění nároku na náhradu škody v občanskoprávním řízení. Z rozsudku vyplývá, že po napadení, k němuž došlo v dubnu roku 1995, matka stěžovatele v obavě o život svého syna vyplatila manželovi D. T. částku 10.000 Kč.

15. Dne 16. prosince 1997 podal stěžovatel odvolání do výroku rozsudku o jeho návrhu na náhradu škody. Dne 19. ledna 1998 se proti rozsudku odvolala rovněž dcera D. T.

Dne 22. ledna 1998 byl spis spolu s podanými odvoláními předložen Krajskému soudu v Ostravě. Dne 17. dubna 1998 oznámila D. T. soudu, že souhlasí s odvoláním podaným její dcerou.

16. V neveřejném zasedání dne 19. června 1998 (které se podle tvrzení stěžovatele konalo v jeho nepřítomnosti) Krajský soud v Ostravě odvolání stěžovatele odmítl. Dle názoru soudu nebyl stěžovatel oprávněn podat odvolání, protože nárok na náhradu škody neuplatnil řádným způsobem, když opomenul upřesnit minimální výši škody.

17. Dne 23. července 1998 krajský soud po posouzení odvolání podaného D. T. napadený rozsudek zrušil a vrátil věc okresnímu soudu. Okresnímu soudu bylo nařízeno provést znovu některé důkazy a posoudit spis týkající se trestního řízení vedeného proti stěžovateli (viz dále), které s případem D. T. zjevně souviselo.

Dne 28. července 1998 byl spis vrácen okresnímu soudu.

18. Podle vlády se okresní soud v září roku 1998 informoval o zdravotním stavu D. T. Ta v listopadu roku 1998 uvedla, že její léčba skončila a že na jistou dobu odcestuje do zahraničí.

19. Dne 13. října 1998 byl spis předložen krajskému soudu, který vedl trestní řízení proti stěžovateli. Spis byl vrácen okresnímu soudu v květnu roku 1999.

20. V červnu roku 1999 se okresní soud informoval na bydliště D. T. a pořídil nové výpisy z trestního rejstříku. Právní zástupce D. T. v červenci roku 1999 soudu sdělil, že jeho klientka pobývá ve Spojených státech a žádá o doručování předvolání v dostatečném předstihu.

21. V září roku 1999 byl okresní soud nucen předat krajskému soudu spis týkající se trestního řízení vedeného proti stěžovateli. Spis mu byl vrácen teprve v březnu roku 2000.

22. V květnu roku 2000 právní zástupce D. T. soudu oznámil, že jeho klientka přicestuje do České republiky v srpnu. V říjnu roku 2000 uvědomila D. T. soud o svém návratu. Nové bydliště stěžovatele bylo zjištěno za pomoci policie v listopadu roku 2000.

23. Dne 4. prosince 2000 podal stěžovatel ústavní stížnost, v níž napadal nečinnost okresního soudu v řízení vedeném proti D. T.

24. V prosinci roku 2000 stanovil okresní soud datum konání hlavního líčení na 5. ledna 2001. Toto hlavní líčení však bylo odročeno z důvodu nemoci jednoho soudce a spis byl předán Ústavnímu soudu, který jej vrátil dne 16. února 2001.

25. Dne 11. dubna 2001 Ústavní soud stěžovateli ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou odmítl. Ústavní soud připustil, že řízení vedené proti D. T. bylo nezvykle dlouhé, zároveň však zdůraznil, že průtahy přičitatelné okresnímu soudu nejsou závažné natolik, aby tím byla porušena stěžovatelova práva.

26. Hlavní líčení nařízené na 30. dubna 2001 bylo odročeno na 30. května 2001 z důvodu nemoci dvou soudců a dále odloženo na 12. června 2001 pro nepřítomnost jednoho soudce. Hlavní líčení konané dne 12. června 2001 bylo odročeno na 4. září 2001, neboť se na ně právní zástupce D. T. nedostavil. D. T. poté soudu oznámila, že až do prosince bude pobývat ve Spojených státech, a omluvila se z hlavního líčení nařízeného na 4. září 2001 s poukazem na zdravotní důvody. Hlavní líčení tedy bylo odročeno až na 10. prosince 2001.

27. Dne 12. července 2001 prohlásila matka stěžovatele, že se hodlá připojit k řízení pro účely uplatnění nároku na náhradu škody.

28. Na hlavním líčení dne 10. prosince 2001 byl proveden výslech D. T. Hlavní líčení bylo odročeno na 18. února 2002 zejména za účelem zajištění přítomnosti stěžovatele, který se na toto líčení nedostavil; z tohoto důvodu mu byla uložena pokuta.

29. Dne 18. února 2002 konal soud poslední hlavní líčení, na němž přezkoumal zbývající důkazy. Na závěr tohoto líčení vydal rozsudek, jímž osvobodil D. T. s odůvodněním, že nelze nade vší pochybnost potvrdit skutková tvrzení stěžovatele. Stěžovatel a jeho zdravotní pojišťovna byli s ohledem na obsah rozhodnutí odkázáni se svými nároky na náhradu škody na občanskoprávní řízení.

Podle vlády nabyl rozsudek právní moci dne 29. března 2002. Z dopisu veřejného ochránce práv (ze dne 19. července 2002), na nějž se stěžovatel obrátil, vyplývá, že státní zástupce se odvolal ke krajskému soudu. Podle informací poskytnutých stěžovatelem vzal státní zástupce dne 28. března 2002 odvolání zpět.

30. Dne 24. února 2002 podal stěžovatel další ústavní stížnost, v níž zejména napadl veškeré průtahy v řízení a namítal dosti zmateně porušení svých procesních práv během hlavního líčení konaného dne 18. února 2002. Právní zástupce stěžovatele dne 31. března 2002 ústavní stížnost doplnil.

31. Dne 29. července 2002 podala matka stěžovatele odvolání proti rozsudku ze dne 18. února 2002 s tím, že nebylo rozhodnuto o jejím návrhu na náhradu škody.

32. Ústavní soud dne 27. prosince 2002 odmítl ústavní stížnost podanou stěžovatelem dne 24. února 2002 s tím, že z ní jasně nevyplývá, čeho se stěžovatel domáhá.

33. Dne 5. února 2003 krajský soud odmítl odvolání podané matkou stěžovatele proti rozsudku ze dne 18. února 2002 s odůvodněním, že její návrh na náhradu škody je irelevantní, neboť pouze stěžovatel byl oprávněn vystupovat jako poškozený.

2. Trestní řízení vedené proti stěžovateli

34. Po rvačce, k níž došlo dne 3. ledna 1998 mezi stěžovatelem a V. B. (údajně jeden z pomocníků D. T.), byl stěžovatel obviněn z pokusu o trestný čin vraždy a následně vzat do vazby. Dne 26. ledna 1999 byl stěžovatel uznán vinným z trestného činu úmyslného ublížení na zdraví a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na dva roky.

Dne 5. května 1999 zamítl Vrchní soud v Olomouci odvolání stěžovatele jako nedůvodné. Jeho ústavní stížnost potkal stejný osud dne 17. srpna 1999.

Dne 24. září 2001 podal stěžovatel návrh na obnovu řízení s tvrzením, že vyšly najevo nové skutečnosti. Jeho návrh byl dne 4. února 2002 zamítnut.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

35. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení, v němž vystupoval jako poškozený s občanskoprávním nárokem, byla v rozporu se zásadou „přiměřené lhůty“ zakotvenou v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.“

36. Vláda s tímto tvrzením nesouhlasí.

A. K přijatelnosti

1. Neslučitelnost ratione materiae

37. Vláda na prvním místě uvádí, že předmětné řízení se netýká trestního obvinění proti stěžovateli; trestněprávní část článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy nelze na daný případ použít. Občanskoprávní část tohoto ustanovení lze použít v případě, že osoba, již byla trestným činem způsobena újma, uplatnila v souladu s vnitrostátním právem nárok na náhradu škody.

Vláda tvrdí, že podání trestního oznámení nelze v českém právu ztotožňovat s podáním návrhu na náhradu škody. V daném případě byl stěžovatel účastníkem trestního řízení vedeného proti D. T., neboť tvrdil, že mu byla oznámeným trestným činem způsobena újma. Proto byl oprávněn žádat před zahájením prvního hlavního líčení,* aby soud obžalovanému uložil povinnost k náhradě škody. Stěžovatel byl o této možnosti opakovaně uvědomen, ale využil ji teprve na hlavním líčení dne 11. června 1997. Vláda ovšem tvrdí, že stěžovatel nesplnil formální náležitosti tohoto návrhu, které upravuje trestní řád, neboť nestanovil minimální výši požadované náhrady škody. Proto nelze jeho občanskoprávní nárok na náhradu škody považovat za platně učiněný. Tento závěr potvrzuje rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 19. června 1998 a nic na něm nemění ani skutečnost, že soud prvního stupně stěžovatele vyzval k podání návrhu na náhradu škody v rámci občanskoprávního řízení.

Vláda z toho vyvozuje, že stěžovatel v dané věci nemohl uplatňovat občanské právo.

38. Stěžovatel s tímto tvrzením nesouhlasí. Tvrdí, že od počátku vyšetřování žádal náhradu částky 10.000 Kč, kterou jeho matka zaplatila manželovi D. T. Před vyšetřovatelem i

* Pozn. překl.: Nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování.

před soudem dále potvrdil, že újmu na zdraví vyčíslí po skončení léčení. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že v rámci řízení výši škody prokázal, a to v částce 15.000 Kč, na základě příslušné lékařské zprávy, kterou předložil soudu. Dále tvrdí, že nepovažoval-li soud tento postup za uplatnění nároku na náhradu škody, měl ho na to upozornit.

Stěžovatel se tedy domnívá, že může uplatňovat postavení poškozeného s občanskoprávním nárokem.

39. Soud poznamenává, že v nedávné době rozhodoval o otázce použití článku 6 odst. 1 v obdobných případech, a to rozsudkem ve věci *Perez proti Francii* ([velký senát], č. 47287/99, § 57-72, ESLP 2004). Soud uvádí, že podle tohoto rozsudku lze článek 6 odst. 1 použít na řízení o trestním oznámení, v jehož rámci se uplatňuje občanskoprávní nárok, a to i v případě potenciálního řízení před občanskoprávním soudem. V této souvislosti je třeba zjistit, zda od uplatnění občanskoprávního nároku do skončení trestního řízení byla občanskoprávní část věci úzce spjata s průběhem trestního řízení, jinými slovy, zda trestní řízení podmiňuje občanskoprávní nárok. Aby bylo možné článek 6 použít, pak nutně musí právo dát stíhat a odsoudit pachatele úzce souviset s uplatněním práva poškozeného podat občanskoprávní žalobu v souladu s vnitrostátním právním řádem, byť by jejím cílem bylo dosáhnout pouze symbolické náhrady nebo ochrany občanského práva, a to například v podobě práva na zachování „dobré pověsti“. V každém případě však vzdání se tohoto práva musí být zjištěno zcela jednoznačně (viz předem uvedený rozsudek ve věci *Perez*).

40. Soud připomíná, že není příslušný k posouzení, zda stěžovatel v daném případě splnil formální náležitosti, které český zákon stanoví v souvislosti s uplatněním návrhu na náhradu škody poškozeným v trestním řízení. Není však pochyb o tom, že stěžovatel takový návrh podal ve stanovené lhůtě, přičemž pouze určení výše požadované částky je předmětem sporu mezi stranami. Jestliže se soud o tomto návrhu nevyjádřil zamítavě, mohl stěžovatel rozumně očekávat, že jeho právo na peněžní náhradu tvoří předmět řízení, a to tím spíše, že jej soud rozhodující v trestní věci D. T. vyzval k uplatnění nároku na náhradu škody v občanskoprávním řízení. Z toho plyne, že v trestním řízení byl dán občanskoprávní prvek, neboť se tu jednalo o otázce možného občanskoprávního řízení. Krajský soud ve svém rozhodnutí ze dne 19. června 1998 sice zaujal odlišné stanovisko, v osvobozujícím rozsudku ze dne 18. února 2002 byl však stěžovatel opětovně odkázán na občanskoprávní řízení.

41. Stěžovatel tedy uplatnil své právo na náhradu škody způsobené trestným činem, jehož se stal obětí, a nijak se tohoto práva nevzdal. Předmětné řízení proto spadá do působnosti článku 6 odst. 1 Úmluvy.

Námítka vlády o neslučitelnosti *ratione materiae* s ustanoveními Úmluvy tedy nelze přijmout.

2. Nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy

42. Vláda dále namítá, že stěžovatel nevyčerpal vnitrostátní právní prostředky nápravy, pokud se týče průtahů, k nimž mělo údajně dojít po 11. dubnu 2001, tedy po odmítnutí ústavní stížnosti ze dne 4. prosince 2000 pro zjevnou neopodstatněnost, neboť při vypracování stanoviska vlády zatím nebylo rozhodnuto o ústavní stížnosti podané stěžovatelem dne 24. února 2002.

43. Soud připomíná, že obdobnou námitku již zamítl ve věci *Hartman proti České republice* (č. 53341/99, § 55-69, ESLP 2003-VIII). Soud nespatřuje žádný důvod, pro nějž by měl svůj předchozí závěr změnit, a námitku tedy zamítá.

44. Soud konečně konstatuje, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být stížnost prohlášena za nepřijatelnou. Stížnost tedy prohlašuje za přijatelnou.

B. K odůvodnění

1. Relevantní období

45. Dle názoru vlády začalo relevantní období dne 11. června 1997, kdy stěžovatel uplatnil (nikoli však řádným způsobem) svůj nárok na náhradu škody, a skončilo dne 29. března 2002, kdy nabyl právní moci rozsudek ze dne 18. února 2002.

Ve svém stanovisku ze dne 15. listopadu 2002 stěžovatel zřejmě tvrdí, že uvedené období začalo okamžikem, kdy podal trestní oznámení, tedy dne 13. dubna 1995; dále zpochybňuje tvrzení vlády, že rozsudek ze dne 18. února 2002 nabyl právní moci dne 29. března 2002, s poukazem na odvolání podané jeho matkou, o němž nebylo v okamžiku vypracování jeho stanoviska rozhodnuto.

46. Soud se domnívá, že relevantní období začalo dne 11. června 1997, tedy v okamžiku, kdy stěžovatel uplatnil svůj občanskoprávní nárok (viz obdobně rozsudek ve věci *Torri proti Itálii* ze dne 1. července 1997, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1997-IV, § 23).

Pokud se týče otázky *dies ad quem*, Soud se domnívá, že v rámci této stížnosti lze za poslední den lhůty označit datum 29. března 2002, kdy nabyl právní moci rozsudek ze dne 18. února 2002 (s ohledem na to, že státní zástupce vzal předcházejícího dne své odvolání zpět). Soud v této souvislosti podotýká, že ústavní stížnost podaná stěžovatelem dne 24. února 2002 se týkala zejména délky předmětného řízení a nikoli meritorní stránky věci a že český Ústavní soud její obsah nepovažoval za dostatečně určitý.

Z toho se podává, že relevantní doba trvala čtyři roky a více než devět měsíců pro dva stupně soudní soustavy, přičemž soudu prvního stupně trvalo déle než tři a půl roku, než vydal druhý rozsudek (po zrušení jeho prvního rozsudku dne 23. července 1998 v odvolacím řízení).

2. Hodnocení délky řízení

47. Vláda tvrdí, že daná věc byla do jisté míry složitá, neboť D. T. od počátku zpochybňovala spáchání trestného činu, jehož jediným očitým svědkem byl stěžovatel. Rovněž bylo nutné posoudit psychický stav stěžovatele a zohlednit trestní řízení, které proti němu bylo vedeno. D. T. navíc pobývala ve Spojených státech, kde v roce 2001 onemocněla, pročež se nemohla k soudu dostavit. Pokud se týče chování stěžovatele, vláda tvrdí, že ve svém obvyklém bydlišti se zdržoval jen zřídka a že se nedostavil k hlavnímu líčení nařízenému na 10. prosince 2001.

Pokud se jedná o postup národních soudů, vláda uvádí, že okresní soud byl vázán názorem krajského soudu, podle nějž bylo třeba posoudit jako důkaz také spis z trestního řízení vedeného ve stejnou dobu proti stěžovateli. Z tohoto důvodu nemohlo řízení před okresním soudem pokračovat, dokud se spis nacházel u krajského soudu. Hlavní líčení nařízená na 5. ledna, 30. dubna a 30. května 2001 bylo třeba odročit z důvodu nemoci členů senátu.

48. Vláda netvrdí, že řízení vždy probíhalo plynule, klade ovšem důraz na rozporuplnost dostupných důkazů a na současný průběh obou řízení týkajících se stěžovatele, kvůli čemuž bylo nutné časté předávání spisů. Celkovou délku trestního řízení proto nelze

považovat za nepřiměřenou, a to tím spíše, že se v daném případě nejednalo o věc vyžadující zvláště naléhavého vyřízení.

49. Stěžovatel naproti tomu uvádí, že se státní orgány od počátku snažily jeho trestní oznámení odkládat a řízení zdržovat; byl tedy nucen se hájit podáváním různých opravných prostředků. Stěžovatel se nedomnívá, že by se délka řízení dala ospravedlnit potřebou předávání spisů, a podivuje se nad tím, že soud po dlouhou dobu trpěl neodůvodněnou absencí D. T., aniž by přijal opatření k zajištění její přítomnosti. Při jediné absenci stěžovatele (z důvodu hospitalizace) mu byla naopak okamžitě uložena pokuta.

50. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje na základě okolností daného případu a s ohledem na kritéria vyvozená z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů a význam sporu pro dotčené osoby (viz z mnoha dalších rozsudek ve věci *Frydlender proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII, a rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, č. 53341/99, § 73, ESLP 2003-VIII).

51. Soud se domnívá, že daný případ nebyl zvláště obtížný, a neshledal výrazné průtahy, které by bylo možné přičíst stěžovateli.

U postupu národních orgánů Soud zjistil v první řadě jisté průtahy způsobené předáváním spisů mezi jednotlivými soudy a období v trvání tří a půl roku mezi zrušením prvního rozsudku dne 23. července 1998 a vydáním nového rozsudku okresního soudu dne 18. února 2002. V této souvislosti se Soud přiklání k tvrzení stěžovatele, podle něž měl být soud přísnější, pokud se jedná o zajištění přítomnosti D. T.

52. Tyto skutečnosti Soudu postačují k tomu, aby rozhodl, že stěžovatelův případ nebyl projednán v přiměřené lhůtě. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

53. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přiznává Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

54. Stěžovatel požaduje částku 100.000 € z titulu materiální a morální újmy způsobené jemu a jeho matce trvajícím vydíráním ze strany D. T. a psychickým stresem z průběhu řízení. Neblahými následky těchto událostí mělo být zejména zhoršení jeho zdravotního stavu a smrt jeho otce; stěžovatel v tomto ohledu tvrdí, že dne 22. listopadu 2003 byl uznán plně invalidním a že tedy přišel o svou mzdu.

55. Vláda se domnívá, že uplatněné nároky nejsou dostatečně určité a že stěžovatel neprokázal příčinnou souvislost mezi údajnou škodou a tvrzeným porušením Úmluvy. Vláda proto navrhuje, aby byl návrh stěžovatele zamítnut.

56. Soud připomíná, že závěr o porušení Úmluvy, k němuž dospěl, souvisí výhradně s porušením práva stěžovatele na projednání jeho záležitosti v „přiměřené lhůtě“. Za těchto okolností Soud nespatřuje příčinnou souvislost mezi konstatovaným porušením a tvrzenou materiální škodou a tento návrh zamítá (viz obdobně rozsudek ve věci *Schmidtová proti České republice*, č. 48568/99, § 79, ze dne 22. července 2003).

Soud naproti tomu připouští, že délka předmětného řízení stěžovateli způsobila jistou morální újmu a že mohla přispět ke zhoršení jeho zdravotního stavu. Soud na spravedlivém základě podle článku 41 Úmluvy dospěl k závěru, že stěžovateli bude přiznána částka 1.000 € z titulu náhrady morální újmy.

B. Náklady řízení

57. Stěžovatel rovněž požaduje částku 3.000 € z titulu náhrady vynaložených nákladů.

58. Vláda namítá, že tento návrh není oprávněný ani není náležitě doložen.

59. Soud připomíná, že dospěje-li k závěru o porušení Úmluvy, může stěžovatelům přiznat náhradu nákladů, které vynaložili před národními soudy ve snaze zabránit porušení Úmluvy nebo takové porušení napravit (rozsudek ve věci *Zimmermann a Steiner proti Švýcarsku* ze dne 13. července 1983, série A č. 66, § 36, a rozsudek ve věci *Hertel proti Švýcarsku* ze dne 25. srpna 1998, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1998-VI, § 63). Dále je zapotřebí prokázat jejich reálnost a nezbytnost a účelnost vynaložené částky (věc *Bottazzi proti Itálii* [velký senát], č. 34884/97, § 30, ESLP 1999-V).

60. Stěžovatel v daném případě podal na vnitrostátní úrovni dvě ústavní stížnosti, v nichž napadal délku předmětného řízení. Po celou dobu řízení před Soudem byl zastoupen.

61. Vzhledem k dostupným informacím a ke kritériím vyvozeným z vlastní judikatury Soud proto stěžovateli přiznává částku 600 € z titulu veškerých nákladů řízení.

C. Úroky z prodlení

62. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové míře marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, navýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. *prohlašuje* jednomyslně zbývající část stížnost za přijatelnou;

2. *rozhoduje* šesti hlasy proti jednomu, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;

3. *rozhoduje* šesti hlasy proti jednomu,

a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, z titulu morální újmy částku 1.000 € (jeden tisíc euro), z titulu náhrady nákladů řízení částku 600 € (šest set euro) a dále případnou částku daně; tyto částky se převedou na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;

b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;

4. *zamítá* jednomyslně v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 27. července 2004 v souladu se článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda

